

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 678. Agathonis Pap. Annus 1. Const. Pogon. Imp. Annus 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Quod igitur reliquis abiectis, vnum sibi honorandum heretici vendicant Honorium, haud modicam illi de sancto licet, constant inuidiam, in suspicionemq; talio adductus est committitur cum hereticis, a quibus ipse Honorius, exclusis ceteris, recipi & honorari scelerat. ex quo factum est, vt qui inter damnatos Monothetam in diptychis reperitur adscriptus, postea vna cum alijs fuerit pariter relictus eadem alperius infamia: sed calumniose cuncta pertractat, dicitur inferius. haec autem dicta sunt, vt causa pateat, cur apud Orthodoxos nonnullis Honorius Papamale reperatur audisse, arte in tantum dolosa hereticorum, qui, licet calumniose, etiam cum ipis sententia Honorium fuisse, scriptis deliquit iudicant, vt & superius est demonstratum in Pytho disputante cum Maximo.

Eodem anno, qui & secundus numeratur coepit persecutionis, que graniter exagrat Ecclesiam Anglicanam in Cantia, de ea ita Beda occasione Rhofentis Ecclesie a: Anno Domini Incarnationis sexcentesimo septuagesimo septimo, cum Edred Rex Merciorum adueto magno exercitu Cantiam ingressus, & Ecclesiam ac monasteria sine respectu puniti vel diuina timore solaret, civitatem quoque Rhofentis, vt querebat Duxa Episcopus, quamvis eo tempore absens, amaram clade absumpsit: quod ille vbi comperit, Ecclesiam videlicet suam rebus ablatis omnino depopulatam, diuersit ad Theodosium Merciorum Antiquum, & accepta ab eo possessione Ecclesiam causam & agelli non grandis, rident in pace vitam finit, ut cunctis de restitueret Episcopus suo regis, quia (sicut & supra dicimus) magis in Ecclesiasticis, quam in mundanis rebus eius industria, sed in illa solum Ecclesia Deo fruere, & vbiuicere puerat, ad decem Ecclesiasticis in vnum diuersis. Pro quo Theodosius in civitate Rhofentis inuoluntate conferavit Episcopus, sed ille post non multum tempore pra lingua rerum ab Episcopo decedente, atque ad alia loca recedente, Gebmundum pro se iussit Antiquum, hac Beda occasione Rhofentis Ecclesie.

Eodem anno Andoenus ille admirandus Rothomagensis Episcopus ex hac vita migravit, vt eius Acta testantur, in quibus haec scripta leguntur: Anno igitur sexcentis nonagesimo octavo Theodorus Rex & Ortilia Regina, res palatij administrante VVarratore subregis, apud vltimam Clypium, vbi tam vir beatus de pace inter Francorum populos consultata numerum attulerat, iam longeva aetate sua in seipsum in meribus inuadit. Appropinquabat enim iam aetate, quo expectat dissoluta, & esse cum Christo, terraque relicta, poterat videri, & videre iam facie ad faciem, quod in longaeuam temperantiam vultu. Cuiusque scilicet corpus attenuatum, & osium suum iam immixtus ceruere, obsecrabat Donum, vt sua eius vltimo passio committeret. Denique horribiter Regem, vt ablatam aucterum sibi faceret successorem: quod & factum est. Postremo sibi ad Dominum precibus, gregem suorum illi dante commendauit, atque ita spiritum reddidit in manus Creatoris castissimus choro sociandus, & gloria sempiterna paradisi fruendum. licet non ibi de tempore obitus: de future aetate, & pluribus ex eius corpore eduis miraculis, idem au Ctouentus narrat, qui eius vitam egregis factis curauit iam scriptis tradidit.

Quod igitur pace confecta inter Francos populos, non ubi illi auctor adli met: squam ante ptecessisset discordia, ex eodem hic accipe e: Orta, inquit, erat discordia inter Francos & Anstrabes. Vir beatus componende pacis causa Colmanem venit. Vbi cum martyrum monumenta perlustrasset, atque suo more reliquias ex eorum monumenta ablatas suam cum magno honore asportaret, obuium habuit mutuum quendam, qui tam auro vultum nullum cuiquam verbum fasset. Porro autem Dominus tot annis illum sic permanere in fano sui dulciter honorat, vt per eum facilius ei loquendi restitueret, & sua eadem lingua in Christi laudes erumperet. Illi autem mutuo vir de signum Crucis impressit, caput eius consignans, nec ipse loquata est lingua dui tacens. Tam veru inter discordas populos insularum pacis sedere, inde discedens in Anstrabem, Viri suum peruenit. Cum autem in eius vrbu Ecclesiam ingrederetur, mulier quaedam de vultu reuocari cepit miserabiliter: frendens, que dicitur in vrbu Dei epulo eius inuehob. At vt beatus manu ca-

put eius stringens, illico demonum circit, sanamque illum parentibus reddidit. haec sunt, que proxime eius praestitisse obitum Deus voluit post alia multa antea miracula edira, quibus eiusdem transitus veluti diuini sanctitatis testibus illustraretur: si que factam est, vt precedente vite sanctitate per istiusmodi signa Deo loquente, idem inter sanctos ab Ecclesia Catholica fuerit adnumeratus, & annis singulis repetendus ipsius natalis dies referretur in tabulis Ecclesiasticis.

IESU CHRISTI
Annus 678.

AGATHONIS PAP. CONST. POGON. IMP. Annus II.

SEXCENTESIMVS septuagesimus octauus annus Redemptionis sexta Indictione numeratur, quo tertio Idus Aprilis moritur Donus Papa, cum sedisset annum vnum, menses quinque, dies decem. Porro eius reliquias res gestas Anastasius ita narrat: Hic atrium beati Petri Apostoli superius, quod est ante Ecclesiam, in quadriporticum magno marmoribus stravit: sed & Ecclesiam Apostolorum suam via Ostiensis (vt dicitur) restaurauit atque dedicauit, itaque Ecclesiam sanctae Euphemie postiam via Appia similiter dedicauit: iterum diuersis ordibus & honoribus ampliauit. Hic reuerit in vrbu Roma, in monasterio, quod appellatur Boetianum, Nestorianos monachos Syros, quos per diuersa monasteria diuisit, ad penitentiam scilicet. In praedicto monasterio monachos Romanos instituit.

Huius temporibus Ecclesia Ravennas, que se ab Ecclesia Romana segregauerat causa primatus, demo se proxima Sedis Apostolica subrogauit: cuius Ecclesie Praesul nomen Reparatus eius regio, vt Deo placuit, vitam finit. Iubdit de cometa, qui eius temporis apparuit per menses tres, quem penitentia subequata est, de qua inferius dicturi sumus. Ad postremum haec de eodem: Fecit ordinationem vnam, creauit presbyteros decem, diaconos quinque, Episcopos per diuersa loca numero sex. Constanti Episcopatus eius menses duos, dies quindecim. huc usque Anastasius. Vrgum ad aliquot menses amplius propagasse Sedem Donum Pontificem, epistola Constantini Imperatoris ad ipsum scripta existimate suadet, cum data reperitur hoc eodem anno pridie Idus Augustas, Indictione sexta, que enim ratio patitur, vt post menses quatuor adhuc lauceit Imperatorem obitus Romani Pontificis: At de eiusdem Imperatoris epistola ad Donum Pontificem data agamus.

Haud enim Deo ingratas Constantinus Catholicus Imperator de acceptis ab eo beneficiis has immolandas hostias ipsi gratissimas existimauit, vt Monothelitarum ingruentem haerelium condemnare penitusque sepelire curaret, & Orientalem Ecclesiam ea ex causa a Romana diuisam, Catholice fidei compagine eidem Catholica communione coniungeret, barbaris omnibus, qui haec tenus post longissimi temporis spatium Romanum denastant Imperium, iam pace firmatis, & Saecularis redditus tributariis, que tanta quis prudens neque animo concipere valuisse. Tot igitur tantique acceptis a Deo Imperator Catholicus beneficiis, que nec sperari posse videbantur, nihil antiquius habuit, quam bene vti concessa diuinitus pace, ad comprimendum nimirum exortum inter Christianos ciuile bellum, intestinamque discordiam effugandam: cuius rei gratia literis compellendam Pontificem Romanum existimauit, ipsum, inquam, quem adhuc putabat superstitium esse Donum. Extant ipse integras ante ingressum Sextae Synodi collocata, vt pote ad eam Synodum praambulares, quas hic tibi reddendas necessitas postular argumenti, ac primum qui eis in scriptis est titules verbis istis:

In nomine Domini & Saluatoris nostri Iesu Christi Flautus Constantinus Fideles, Magnus, Imperator, Dono sanctissimo ac beatissimo Archiepiscopo antiqua nostra Roma, & vniuersis

d. Maryrel Roman die 24. Augusti

I. DONVS PAPA MAGNVS

II. EPISC. RA VEN. SVB DIDIT SE RO. PONT.

III. CONSTAN TINI IMP AGIT DE PACI EC CLIS. commedare.

IV.

EPISTOLA
CONST.
AD
DOMINUM
PAPAM.

Papa. Sacra data prid. Idus Augusti Constantinopoli, Indictione sexta.

Per omnia mundi vestra paternis beatitudo, & plures vestrae sanctae Ecclesiae antiqua Roma; quia ex ipso iussit. Demum principatum nos superare, dum voluisset quidem motum facere de verbo, de quibus est contentio pro dogmate pietatis inter partes tam sanctae vestrae Ecclesiae, quamque huius sanctae magnae Ecclesiae, ut ambobus in hoc prohibitionis fieri, tempore non admittente, cognoscitur, quod ex particulari contentione non solum veritas fieri non posset, sed magis malum accretisset. Et licet animo doleremus ultra omnem dolorem tam pro exprobratione, qua nobis et hoc ab inimicis inferebatur, & propter ipsam veritatem, quae Pontificis secundum nos, & Orthodoxorum nossem populum propter quaedam vocitates totum in schisma incidissent, exultationem ex hoc fieri impio hereticis, attamen Deo nostro committimus, ipsa pro nobis paterna providente, & dum cum benignitate iussit, correctionem huius rei fieri, tu etiam nobis donante opportunitate temporis ad generalem collectionem satisfactionem recurremus solum, quatenus considerandum est definitionem sanctarum quinque Synodorum, & divinitus sanctionem praedictorum Patrum, satisfactorum semper, & consentientium in hoc, ut quod corde ad glorificationem honorificum nominis Dei nostri.

V.
CPR NON
SCRIBES
RIT THRO
DORVS II
DEI PRO
FESSIO
NEM.

Sed quoniam sunt homines coram, sicut autem voluit Deus, amara perficit, ipsi enim non in futuro, & quoniam nobis excludunt, si et placitum est, ut ad effectum perducatur: cognoscere facimus vestram paternam beatitudinem, quod dum ordinari esset Theodorus sanctissimus & beatissimus Patriarcha à Deo consecranda huius vestrae regiae verbi, suggestus nostra servituti, subdico non se posse dirigere contra Synodum ad vestram paternam beatitudinem, ne forte non recipiantur, sicut & subpraecessoribus eius Patriarchis factum est. Sed quia magis placuit adhibitorum episcoporum facere ad vestram paternam beatitudinem, quam & dicitur, cum per omnia seculum habeat vestra paternam beatitudinem, & non recidendum per praesentem nostram piam Sacram de huiusmodi episcopo uti multiloquus.

VI.
EXPLORAT
IMP. DIOSI
DEI CAT
SAM.

Sed postquam directus est eadem epistola ad vestram paternam beatitudinem, interrogamus eundem sanctissimum & beatissimum Patriarcham, & Macarium sanctissimum Patriarcham civitatis Theopolitanae, quatenus esse diffinita, qua pronunciat inter vestram paternam beatitudinem, seu vestram Apostolicam Sedem & ipsos, alim omnes expletis, quocumque sunt de immaculata nostra & immaculata Christianorum fide, tam per doctrinam sanctorum Apostolorum, quam per definitiones sanctorum quinque Synodorum, & doctrinam sanctarum ac praedictorum Patrum, & omnibus haereticis iam manifestati atque condemnati, & nullo deinceps remanente modo, quo possit ducit aut schisma sanctae & immaculatae nostrae fidei inferri: satisfecerunt nobis ipse ipsi sanctissimi Patriarchae, quod verba quaedam vocatae intermissa sunt, aliquibus quidem ex impericia hoc introducentibus, aliquibus vero incogitantes seruatibus incomprehensibilibus operibus Dei; & quia ex quo haec verba moveri ceperunt, & si qua hactenus verbaque declaranter se minime conueniunt, ut inquit ante finem satisfecerunt pro veritate.

VII.
QUID OR
THODOXI
AGREDE
BEANT.

Propter vias istius inquisitiones non sit infusa contentio, ut nobis insulset Pagani & heretici, neque in nobis visque quae locum accipiant omnia aduersarij: eadem namque ab humana genere, quod et servabat, & confusus per appetitum Domini nostri IESU CHRISTI terra Dei nostri, etiam in huius confundatur per finium vestrae paternae beatitudinis. Et secundum quod scriptum est, a dependentibus nobis amittit: elum, & omnem contentionem, omnemque inimicam, veritatem conuertamus. Veritas enim Deo illius est, & secundum Deum vocat: Quocumque voluerit omnium principum, sit omnium minister. Et iterum dicitur est: In hoc cognoscit omnia, quia nec illi discipuli, sed discipuli doloventi adiuuam.

VIII.
IMPERA
TORIS EX
HORTA
TIO.

Postquam igitur tempore recipi per selem congregationem fieri, hortamur vestram paternam beatitudinem per praesentem nostram piam Sacram dirigere viros viles, modesti, notitiam habentes totius à Deo inspiratae doctrinae, & peritiam utriusque haereticum habentes dogmatum, iudicio personam vestrae Apostolicae Sedis, eiusque Concilij deferentes & libris, quos oportet profecti, & omnem auctoritatem habentes, quatenus conuen-

nentes cum huiusmodi sanctissimis ac beatissimis Patriarchis, & Macario sanctissimo Patriarcha Theopolitano civitate, per selem sancti Spiritus veritatem inspicere & inspicere, motumque huiusmodi in, qui hoc aduocaret ea parte sola vestrae paternae nostrae piam Sacram. Per Deum enim omnium omnium est quidem partem inuoluerit factor, sed equalitatem vestrae paternae conferendum, multumque inuestigatum faceret in operatione, quae capitulo est, qui à vobis divergentes quoque vult, sed etiam honore cum competentibus conscientia & sapienter dignum habebimus. Et si quidem utriusque concordant, ita & nos, in actione minime conueniunt, utramque enim omnium humanitatem ad veritatem genuit: de cetero non excusant in iudicio Dei omniumque nobis, necia quod constitutum fuerit saltem sanctae & immaculatae, quam perceptum, & quocumque proprio suo aliterque statuam redderit, aut sanctum & veritale tradidit dei nostri, autare enim & rogare possunt ad omnem conuenientiam & veritatem omnium Christianorum sanctitatem vero vestrae paternae volumus.

Per personam vero, qua dirigetur à paternis vestra beatitudine, ita decernat: Ex vestra quidem sancta Ecclesia (sicut dicitur ei) tres personas, quae in episcopatu, & per gratiam sancti Spiritus veritatem inspicere & inspicere, motumque huiusmodi in, qui hoc aduocaret ea parte sola vestrae paternae nostrae piam Sacram. Per Deum enim omnium omnium est quidem partem inuoluerit factor, sed equalitatem vestrae paternae conferendum, multumque inuestigatum faceret in operatione, quae capitulo est, qui à vobis divergentes quoque vult, sed etiam honore cum competentibus conscientia & sapienter dignum habebimus. Et si quidem utriusque concordant, ita & nos, in actione minime conueniunt, utramque enim omnium humanitatem ad veritatem genuit: de cetero non excusant in iudicio Dei omniumque nobis, necia quod constitutum fuerit saltem sanctae & immaculatae, quam perceptum, & quocumque proprio suo aliterque statuam redderit, aut sanctum & veritale tradidit dei nostri, autare enim & rogare possunt ad omnem conuenientiam & veritatem omnium Christianorum sanctitatem vero vestrae paternae volumus.

Multum nobis iustissimum fecerit tam hoc sanctissimum Patriarcham, quam Macarium sanctissimum Patriarcham Theopolitano, ut cunctis Vitalianis beatissimum & dignum, & generaliter rium monasterium in dispersis propter hominum Apostolicae antiquae vestrae Romae. Nam non acquirit, et memoret Patriarcha, qui postmodum fuerunt in praesentia sanctae Romanae Ecclesiae, donec cognoscitur & satisfactio omnium omnium quibus concordat inter vestros ipsos, & in vestra beatitudine consequenter ueneretur. Sed hoc non acquirit, et si in eadem idem Vitalianus & dispersis: hoc quidem, et per omnem apostolicam seruitatem, & utriusque Orthodoxorum huiusmodi hoc autem & propter sollicitudinem uobis hactenus ab illis non, dum superesse, ut motum tyrannorum hactenus. Sed postquam sumus praesentis sanctissimi Patriarchae, quod per selem diriget vestra paternam beatitudinem huiusmodi, qui hactenus conueniunt, & tunc secundum quod dicitur, postquam huiusmodi finem hoc nullo modo non acquirit, et idem huiusmodi & ceteris dicitur.

Hoc cognoscens vestra paternam beatitudinem, saltem per selem tatem Dei: sunt enim praesentem est, ipse hactenus in conueniunt, & quocumque fuerint super hoc forentem vestram assilam, cum benignitate etiam ingratum nobis peruenient gentium salabit. Omnem vero conuisionem uenerunt vestram praesentem Theodorum gloriosum Patriarcham, & hactenus Christiani amabilia nostra itelle pronuntia, tam inuenit, quam in operatione, & omni uilitate uenerunt, & si necesse est exeger, etiam si hactenus dionones praesentem ad uerum manentem: ut ex conuisione & per periculo Dei cooperit, uobis ad respectum uenerunt. Et si hactenus dionones praesentem per multum, sanctissimum ac beatissimum hactenus Imperatorem ad Donum Papam quod in hactenus reddita uero uelidum est, successe hactenus & hactenus iam uita finitum.

Quod autem in hac epistola Imperatoris quatenus ob perambationibus exumulu bellorum certum certum cum ait: Eius hactenus imperatoris uobis perambationibus gentium salabit. Secundo hactenus est, hoc in hactenus & hactenus

anno vndecimo Constantini Imperatoris in Romani Imperii provincias irruptentes. Hoc quidem anno id accidit, effugit Theophanes, apud quem hac anno vndecimo eidem Imperatori legitur: Hoc quoque anno Bulgarios in gentem superavit in Thraciam, &c. pergit dicere de origine Bulgarorum, quos daphnic fuisse generis tradit, Onogindentes scilicet, & Contrageutes, ex Septemtrionali Euxini ponti partibus orientandos: distoique a Balgi flumine, testatur Cedrenus.

Quomodo vero iniqua conditione cum eiusmodi barbaris transiret Imperator, vt quies daretur, & pacem temporis celebrandi Concilii, ita Theophanes subdit: Vt uisus Imperator pacem fecit cum eis annis illis praeter pella pollicitum in conspectum Romanorum ob multitudinem delictorum. Mirabile quoque ipso audito erat, vt si, qui uenit trinitatis filii statuerat, iam videlicet eos, qui ad Eoum & Otacium, quem qui ad Archem & Mesimbriam commemorabant, ab ista deestabili gente fuerit superatus. Veram Imperator ea quidem ex prouidentia Dei hoc Christianis contigisse credens, pacem fecit, & sic vsque ad obtinendum quietis a cunctis hostibus, salutem habens praecipuum riuendi riuersus Ecclesiae Dei, qua vsque diuisa fuerant a temporibus Heretici praesentis sui, &c. Vt igitur indictam Synodum profectus Imperator postea pacem, indignis licet conditionibus transiegit cum Bulgis.

Hoc cum factum, peccatis exigentibus, Theophanes dicit: nullum g. autis & magis euidens peccatum erit, quam quod Catholicus Imperator passus haereticos facere sedare Constantinopolitanae Ecclesiae Praefectum Theodorum Monothelitam haereticum, qui & eo timentis progressus fuit, vt post Honorium neminem Romanorum Pontificum passus sit in sacris diptychis recipi, neque contra expressam ipsius Imperatoris iussuam Vicilianum Papam ex eisdem eiaferit. Non ferens vero tantam viti precaciam Imperator, eum cessare precibus voluit, aequo in locum eius Georgium subrogauit, qui praesens postea fuit Sextae oecumenice Synodo. Tuto contra, quod apud Nicephorum legitur, sedisse Theodorum annos duos, & mentes tres, vt loco daturum ponas duodecim: ad hoc namque tempus vsque peruenisse, literis eiusdem Imperatoris ad Donum Pontificem datae vt diximus docent.

Hoc eodem anno vndecimo Constantini Imperatoris mortui Mahuuias Princeps Sarcenorum, relinquens regni facessorem Gizid filium suum. Huius autem Mahuuias tempore inuentum fuisse sacrosanctum sacrum caput Redemptoris, Beda testatur in libello de loca sanctis scripto relatione Arnulphi Episcopi, quem his ferme diebus loca sancta uisitalle testatur. Porro rem gestam ita describit:

Salarum caput Domini post resurrectionem eius mox Christianissimus quidam Iudeus furatus, vsque ad obitum, diuitis suis effudit, habuit. Qui mortuus interrogatus, qui Dominum saluatum, qui tate ad patris uelit accipere diuitias. Mox thesaurum, mox elegit saluarum. Et mox illi decreuissent opes vsque ad pauperem, fratrem autem cum fide crecenti & opes, quod vsque ad quoniam generatorem fideles tenere. Hinc ad impio peruenit, diuitias tantum accit, vt Iudeis, & hoc multa tempore: hinc post longa lingua, quidam Christiani Iudei se Christi, infidelis vero se patrum suorum affirmabant heredes. Mahuuias hanc remorans Rex, qui nostra aetate fuit, index postulat. Qui accit se grandis, Christum iudicem precatur, qui hoc pro suorum salute super caput habere dignatus est. Missum ergo in ignem saluarum, uolens caput effugere uoluit. Et summo in aere distans, quasi uolens uoluerit, ad vitium cunctis vrinque inuentibus, se leuiter in uisulam de Christiana plebe suam deponit: quod mox totus populus summa reuerentia salutabat & orabat. habet autem longitudinis pedes octo, alia quaeque aliquando manu limcum in Ecclesia illa reuerent, quod fuit a sancta Maria contextum, duodecim apostolorum & ipsius Domini continens imagines, vno latere rubro, & altero uiridi. haec quoque Beda, qui de rebus patris hitoriam cum prosequitur, haec habet deis, quae hoc anno contigerunt:

Anno Domini Incarnationis sexcentesimo septuagesimo octauo, qui est annus Imperij Regij Egfridi octauum, apparuit mense Augusto stella, quae dicitur cometa, & tribus mensibus permansit, matutini horis erigebatur excelsa radiantis flamma, quasi columnam praefertens. haec Beda, qui hanc secutum esse post fecitatem ingentem pestem tradit, eademque Anathasius Bibliothecarius docet; siccitate in vero perdurasse trienio, ita vt namquam imbribus terra maduerit. Quae autem digna memoria postea acciderint pestis tempore, suo loco dicturi sumus: modo huius anni res gestas eodem auctore profectamur.

Eodem enim anno (vt idem subdit c) exorta inter Wilfridum Episcopum Eboracensem, & Regem Egfridum dissensione, a sua sede ille deicitur, alio in eius locum subrogato. Verum ita iniuste passus Wilfridus, Romanum Pontificem appellauit; ad quem profectus, detentus in via praedicatione Euangelica apud Frisios, non ante sequentem annum peruenit, vt idem testatur est Beda. Quid vero cum Agathone in vrbe gesserit, & quomodo cum aliis Episcopis in Romano Concilio sederit, suo loco dicturi sumus. hic autem de eo, cum discedens ex Anglia, confidens nauim est delatus ad Frisios, profectamur historiam, quam idem auctor ita breuiter profectus est d: Roman, inquit, iterum Wilfridus, & coram Apostolico Papa causam dicitur, ubi nauim conuulsam, flante Fauonio, passus est in Erythrae; & honorifice susceptus a barbaris, ac Rege illorum Aldgilo, praedicabat eis Christum; & multa eorum milia uerbo ueritatis instruens, a peccatorum suorum sordibus fonte Saluatoris abluit: & quod postmodum Wilfridus reuerendissimus Christi Pontifex in magna deuotione complexus, ipse primus illi opus Euangelij caput. Ibi ergo huiusmodi cum noua Desplebe siluiter exigens, sic Roman uenendi iter repetit, &c. Eadem toridem ferme uerbis Marcellinus ante Bedam scriptis mandauit, dum sui temporis res gestas sancti Suerberti Episcopi scripsit: in quo tamen corrigas mendam in numeri notam illapsam, vt dum praesentis anno appulsus ad Frisios Wilfridi contigisse tradidit, numeri inuerta nota, loco anni Domini sexcentissimi septuagesimo octauo, legatur octogesimo septimo. Magna sane enituit Dei prouidentia, vt sanctissimum Episcopum permiserit a Christiano Rege sede turbari, quo ad sitientes gentes Euangelij fluenta portaret: vt & ipsi ob Apostolicum munus aequo propheticum dictam aptari possit: Qui sancti, qui uolens sicut nubes &c. vt pote qui flante uento delatus in terram auidam, eandem mox caelestibus imbribus irrigauit.

XV.

SICCITAS INGENA.

XVI.

c Beda l. 4. c. 23. & in epistolam hoc anno. WILFRIDVS PRAEDICAT FRIS.

d Beda l. 5. c. 20.

l. 1. c. 60.

IESV CHRISTI ANNVS 679.

AGATHONIS PAP. CONST. POGON. IMP. ANNVS 2.

SEXCENTESIMO septuagesimo nono anno salutis, Indictione septima, cum innotuissent Episcopis Occidentibus per Agathonem Romanum Pontificem ea, quae ad Donum Papam a Constantino Imperatore scripta ipse accepisset de legatione mittenda, eiusdem pariter Agathonis Pontificis iussa, ea de causa iudem Synodos congregantur, quibus ubique condemnata est haereticis Monothelitarum haereticorum. Id quidem factum esse in Italia, in Gallis, & in Aeglia, eiusdem Agathonis literis sequenti anno ad eundem Imperatorem datae declarant. Potro omnium Italiae Episcoporum conuentuum superest tantum memoria de Synodo Mediolanensi: Gallicanorum vero Conciliorum Acta penitus exciderunt: sed Anglicanae Synodi aliqua adhuc fragmenta superfunt. Mediolanensis autem Concilii extra Synodalis epistola, cuius haec est inscriptio:

Domino serenissimo atque tranquillissimo, & a Deo coronato religiosissimo Constantino Imperatori Mansueti Mediolanensi Metropolitanae Ecclesia indigni Episcopi, vel riuersa

SYNODI PLVBES CONTRA MONOTHELITAS.

II.